

Papika

Újra karácsony van, és én újra el vagyok maradva az ajándékokkal, és újra nem tudom időben megsütni a mézeskalácsot. Lehet, hogy idén egyáltalán nem fogom elkészíteni, mert a díszítése olyan sok idő. Kócos frizurával, mackóban, már előre csokit zabálva és kimerülten várom az ünnepet. Készülnék én lélekben és testben is, venném a csudijó porfogókat, meg kötött pulcsikat, de mit tegyek, ha nincs hozzá kedvem. Év közben ezt csináljuk, hisz tudod jól. Békére vágyom bögre helyett.

Mert tudod, hogy mennyire megváltozott minden? Úgy sietünk a hétköznapokon, hogy csak kapkodjuk a fejünket, ráadásul Mamihoz is ritkán jutunk ki. Persze Mami nem haragszik, folyton megbocsátóan azt mondja, hogy „Ti olyan elfoglaltak vagytok!” De hisz az is hirtelen történt, Papika, hogy téged már nem volt alkalmunk látogatni! Olyan butaság ez, hogy igyekszünk tökéletesen előkészíteni az ünnepeket, menüt írunk, vásárolunk, díszítünk, takarítunk, és még utolsó nap is csomagolópapír-hiányban szenvedünk. Valami egyfolytában kimarad, és akkor vitázunk, hogy ki felejtette el! Aztán pikk-pakk, elmúlik ám a Szenteste. Hiába a tiramisú, hiába a halászlé, még sincs „cile”. Tudod, mint mikor a futóversenyen a várakozó váltótárs lába jár, akár a motolla, csak futhasson végre a stafétával a kezében. Így teszünk mi is, eszünk egy jót, nevetgélünk, megy a TV-ben a Grincs meg a Reszkesetek, betörők, és amikor másnap felébredek, olyan üresség van mindenütt. Futunk tovább.

Hogyan működött ez, mikor kisgyerekek voltunk? Lassabban telt az idő? Volt pár óránk a hógolyóra meg a számkóra, és úgy megfagyunk kint, hogy mindannyian feküdtünk a radiátor mentén, míg a lábujjaink rajta olvadoztak. Meg kivittél minket az erdőbe, építettünk hóhegyet, és aztán sírás lett a vége, mikor valaki nekicsúszott egy fának. És nevtünk, amikor Gesztenye kutyaánk mind a négy lába kicsúszott a jégen, meg amikor közösen órákon át diót pucoltunk, hogy Mama tudjon belőle kalácsot sütni. Emlékszel? Az egész konyha dióhéjjal volt tele, mindenhova repült, és alig győztük összetakarítani! Alig 12 évesek voltunk, és annyit nevtünk... Te is élvezted ezt? Mondd, Papi, neked is olyan jó volt velünk, mint nekünk veled?

Tudod, akárhogy törekszem, most tíz évvel később ez már nem megy. Amikor Mamával vártatok minket, pici gyerekeként, hogy együtt ünnepeljünk, az egész házban meleget csináltatok. Nemcsak a konyhában és a szobában, hanem mindenhol égett a tűz, mert „Jönnek az unokák!”. Ezek a meghitt percek elmúltak, nem tudom őket visszahozni. Lehet, hogy csak a gyerekeknek jár ez az érzés. Lehet, hogy csak a gyerekek tudnak így elveszni a pillanatban.

Most annyira elcsigázottnak érzem magam, hisz a karácsonyi mizéria egyszerűen már nem hívogató, otthonos érzést ad. Mi hiányzik úgy? Remélem, idén tényleg nem lesz minden tele ajándékkal, mert sosincs időnk miattuk beszélgetni vagy emlékezni. Bánom is én, csak végre ne röpiülnek úgy a percek! Hiszen tudod; elvonulunk egy-egy sarokba a „kupaccal”, és élvezzük a tárgyak örömét. Azt hiszem, Papika, ez alkalommal majd inkább átülök Mami mellé, és átkarolom, hogy tudja, mennyire örülök neki, és hálás vagyok a nagyszülői szeretetért a sok év alatt.

Na és te? Te is tudtad, hogy hálás vagyok? Sejtetted, hogy mennyire szeretlek, akkor is, ha nem volt időm eladni a felesleges esztergatókmányt (jelentsen ez akármit is...) az interneten keresztül, vagy megvenni neked a vitaminokat? Persze. Honnan tudtad volna, mikor én sem tudtam, hogy milyen fontos vagy nekem...?!

Most bezzeg! Hú, de tudnék segíteni. Tolnám a talicskát, kötném a nyakkendőd, fognám az ásót, venném a szódát a presszóban. Könnyes szemmel tenném kezemet a kezedbe, amikor táncolni van kedved a nagyszoba kopott parkettáján, Szenteste, miközben a TV-ben ordít a vörös hajú nő, hogy „Kevin!”.

Karácsony. Emlék vagy ajándék? Idő vagy pénz? Öröm vagy érték? A te békédet hol találtad meg akkor régen, mikor közöttünk voltál? Cserélted-e volna a mosolyunkat termoszra és hifire? Én idén a Jézuskát megkérem, hogy kacajt hozzon nekünk itthonra. Békét a testvéreimnek, örömkönnyeket a nagymamáknak, megkönnyebbülést Anyukánknak és gokartbérletet Apának. Ez utóbbi fontos!

És Papika, neked pedig áldott ünnepeket, légy akárhol is! Hiányzol az asztal mellől, de nem úgy a szívünkéből.

Szeretet ünnepe; így mutasd meg magad! Boldog karácsonyt mindenkinek!